

הַכּוֹתֵל הַמַּעֲרָבִי – עֵמֶל הָעַנְיִים

עַם יִשְׂרָאֵל מִקְבֵּל מְשִׁימָה אֲדִירָה: לְבָנוֹת אֶת בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ
בִּירוּשָׁלַיִם! כָּלָם רוֹצִים לְקַחַת חֵלֶק מִתּוֹךְ אֱהָבַת ה'.

ומה עם העניים?
אין להם כסף, אך יש להם לב אוהב.
הם מקבלים על עצמם לבנות את הכתל המערבי.

העשירים שוכרים פועלים בכסף רב.

הָאָבָא מִבֵּית בְּבִנוֹ וְאוֹמֵר: "אָנוּ לֹא נִתְיָאֵשׁ! נִבְנָה
אֶת הַכֶּתֶל בָּמוֹ יְדֵינוּ, לְשֵׁם שָׁמַיִם וּלְמַעַן ה'!"

An illustration of a man and a young boy working together to push a large, heavy stone up a wooden ramp. The man, with a beard and wearing a brown robe and a woven cap, is pushing from behind. The boy, wearing a light-colored tunic and a blue cap, is pushing from the front. They are both sweating and appear to be exerting great effort. The scene is set at sunset or sunrise, with a bright sun low on the horizon, casting long rays of golden light across the sky and the stone. In the background, other workers can be seen on the walls of a city, suggesting a large-scale construction project. The overall mood is one of perseverance and teamwork.

הָעֲבֹדָה קָשָׁה מְאֹד . הָאֲבָנִים
כְּבִדּוֹת, הַנֶּשֶׁמֶשׁ קוֹפֶחֶת, וְאִין לָהֶם
מְכוֹנוֹת אוֹ פוֹעָלִים שְׂכִירִים.

בְּכָל פַּעַם שֶׁקִּנְשָׁה
לָהֶם, הֵם נוֹשְׂאִים
עֵינֵי־ם לְשָׂמַיִם,
מִתְפַּלְלִים מְכֹל
וּמוֹדִים לַה' לַה' עַל
הַזְכוּת לְבָנוֹת אֶת
בֵּיתוֹ.

הַיֶּלֶד מֵנִיחַ אֶבֶן בַּקִּיר, וְדֹמָעָה נֶשֶׁל שְׂמָחָה נוֹשֶׁרֶת מֵעֵינוּ.
כָּל אֶבֶן מִנַּחַת בְּאַהֲבָה, בְּזִעָה וּבְמִסִּירוֹת שְׂאִין כְּמוֹהָ.

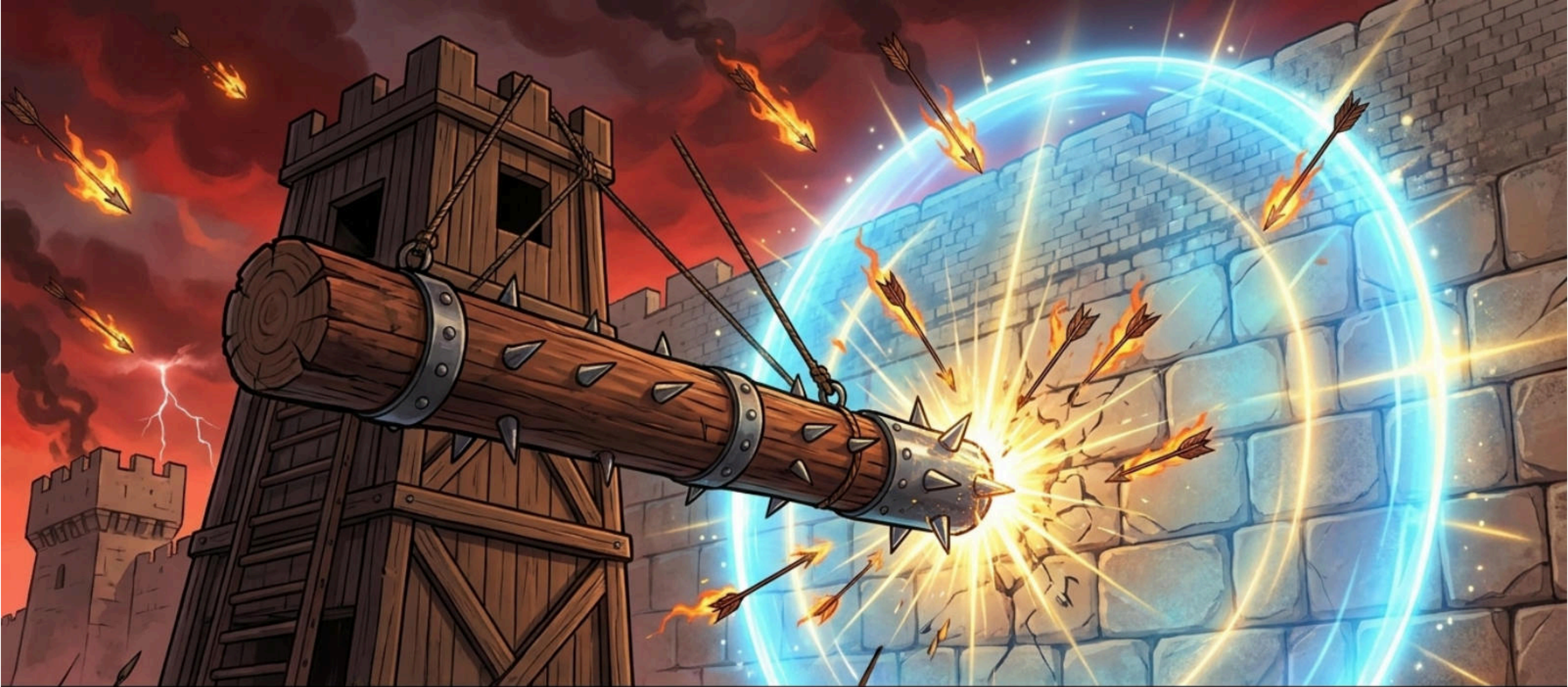
בית המקדש מכן! חומות העשירים יפות, אך דוקא על
הכתל המערבי שורה השכינה, שופעת אור יקרות.

פְּתָאוֹם נִשְׁמַעַת בַּת קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם:
"כֹּתֵל זֶה, עֲמַל הָעֲנִיִּים, לֹא יַחֲרֹב לְעוֹלָם!"
הַהִבְטָחָה נְחֻקָּה בְּאֲבָנִים לְנֶצַח.

עָבְרוּ שָׁנִים רַבּוֹת. בְּגִלְל
בְּגִלְל שִׁנְאָת חֲנָם, מַגִּיעִים
הָרוֹמָאִים הָרָשָׁעִים לְהַחֲרִיב אֶת
יְרוּשָׁלַיִם וְאֶת הַמִּקְדָּשׁ.

הַרֹמָאִים מִשְׁלִיכִים אֵשׁ עַל הַכֹּתֵל הַמַּעֲרָבִי וְהוֹלְמִים בּוֹ
בְּאֵילֵי נִגּוּחַ. אֲךָ הָאֲבָנִים לֹא נִשְׁבָּרוֹת! אֵשׁ לֹא פּוֹגַעַת בָּהֶן!

הָרוּמָאִים מִתֵּאֲשִׁים וְעוֹזְבִים. הַכּוֹתֵל
עוֹמֵד אֵיתָן! ה' קִיָּם אֶת הַבְּטָחָתוֹ.
עָמַל הָעֲנִיִּים נִצַּח אֶת כַּח הָרָשָׁע.

עַד הַיּוֹם הַזֶּה, הַכֹּתֵל שֶׁלָּנוּ שָׁלֵם. זֶהוּ מְקוֹם הַתְּפִלָּה שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל,
הַמְּקוֹם בּוֹ הַשְׂכִּינָה תָּמִיד אוֹהֶבֶת וּמַחֲכָה לָנוּ.

ה' לֹא מַחֲפֵז אֲנָשִׁים עֹשִׂיִם אוֹ חֲזָקִים, אֲלָא מִבֵּיט יָשָׁר לֵלֵב.
מַעֲשֵׂה קָטָן שֶׁנַּעֲשָׂה בְּאַהֲבָה וּבְמִסִּירוֹת, נִשְׁאָר לְנֶצַח!

נִקְדוֹת לְמַחֲשָׁבָה:

1. לָמָּה אָהַב ה' אֶת עֲבֹדֶת
הָעֲנָיִים יוֹתֵר מִהַחֻמוֹת שֶׁל
שָׁל הָעֲשִׁירִים?

2. מָתִי הִתְאַמְצָתֶם
וַעֲשִׂיתֶם מִשְׁהוּ בְּלִב טָהוֹר,
רַק כְּדֵי לְשַׂמַּח אֶת ה' או
לְעֹזֵר לְחֵבֶר?

